

TOMBUL FİL

İÇİNDEKİLER

ALA GEYİK

Ç

Ala Geyik o günlerde çok oburlaşmıştı. Durmadan yiyecek arıyordu. Gözünün gördüğü her yeşilliğe uzanmak istiyordu. Son bir senede boynuzları dallı budaklı bir ağaç gibi

büyümüştü. Koskoca bir geyik olmuştu. Ama bu oburluk büyümesiyle ilgili değildi. Bir tuhaflık vardı onda.

Kendindeki bu değişikliğe bir türlü mana veremiyordu. Niçin böyle olmuştu? Yoksa iştahı mı açılmıştı son günlerde? Ama bunun iştahla da bir ilgisi yoktu.

Bunun sebebini en yaşlı geyiğe sormalıydı. Kafasına bir soru takılınca hep ona sorardı. O da sorusuna cevap verirdi. Ama en yaşlı geyiğin bulunduğu yer biraz uzaktaydı. Karşı dağlarda bir yerde.

İnce oyluklu ayaklarıyla taze çimenler üzerinde yürüye yürüye yaşlı geyiğin bulunduğu yere ulaştı. Bir taraftan yürüyor bir taraftan da taze otlardan yiyordu.

O gün hava güzeldi. Gün ışığı çimenleri bir zümrüt gibi parlatıyordu. Deniz üzerindeki yakamozlar gibi çimenlerin üzerinde ışıklar oynaşıyordu. Çiğ taneleri birer inci gibi ışıyordu.

Ala Geyik çevresindeki bu güzellikleri seyretti. Gözleri uzun süre yaşlı geyiği aradı. Sonra onu bir ağacın yanında gördü. Sevinçle yanına koştu. Koşarken boynuzları iki yana salınıyordu.

“Bu ağırlığı niçin taşıyoruz?” diye bir gün yaşlı geyiğe sormuştu. Böyle ağaç gibi dallı budaklı bir nesneyi niçin başlarında ömür boyu taşıyorlardı? Yaşlı geyik bu soruya gülerek,

"O bizim tek silahımız! Onunla düşmanlarımızdan korunuruz!" diye cevap vermişti.

İşte şimdi bir başka soru ile gidiyordu onun yanına.

Yaşlı geyik nihayet onu gördü ve:

– Seni hangi rüzgâr attı buraya? Hiç gelmezdin, dedi.

Ala Geyik, utanarak yaşlı geyiğe baktı ve:

– Bir sorum var da, dedi. Yaşlı geyik:

– Zaten sorun olmasa hiç uğrayacağın yok, dedi gülerek. Ama bu kadarlık ziyarete de şükür, dedi.

Ala Geyik:

– Ben, seni seviyorum. Benim kusurumu bağışla. Seni her zaman ziyaret etmek içimden geçiyor, ama zaman bulamıyorum. Bildiğin gibi yiyecek içecek bulmak, bütün zamanımı alıyor.

– Doğru, dedi yaşlı geyik. Doğru, biz geyiklerin zaten tek derdi yemek içmek. Sonra da bir avcıya avlanmak. Ya bir arslanın dişleri arasında can veririz ya da bir insanın oku veya kurşunuyla, dedi.

Ala Geyik:

– Doğru söylüyorsun. Gerçekten de öyle, dedi masum bir şekilde.

Yaşlı geyik:

– Peki sor bakalım sorunu, dedi.

Ala Geyik:

– Ben bu sıralar çok oburlaştım. Durmadan canım yemek içmek istiyor. Sanki bütün çimenleri, otları yiyip tüketmek ister gibi bir iştahım var. Bu oburluğun sebebini anlayamıyorum. Bana ne oldu? Niçin bu kadar çok yiyiyorum?

Yaşlı geyik güldü onun sözlerine.

– Ben de oburlaştım bu günlerde, dedi.

– Ama ben bunun sebebini bir türlü anlayamıyorum. Yoksa başıma bir felâket mi gelecek diye çok korkuyorum. Ya yiye yiye çatlayıp gidersem?

Yaşlı geyik:

– Korkma yavrum, dedi. Belli ki sen bu yeme işini fazla büyütüyorsun kafanda.

– Ama dur durak demeden yiyorum. Bunun önünü alamıyorum. Lütfen bu konuda beni aydınlat. Yoksa bu bir hastalığın başlangıcı mı?

Yaşlı geyik:

– Hayır, dedi. Bu bir hastalık değil, normal bir durum; hem de pek normal!

Şimdi biz geyiklerde bazı mevsimler değişiklik olur. Eğer sonbaharda fazla yiyip içersen bu gelecek bir don olayının habercisidir. Demek

ki önümüzdeki on-on beş gün içinde bir soğuk hem de şiddetli bir soğuk baş gösterecek. Bu yemeye düşkünlük ona bir işarettir.

Ala Geyik:

– Ya öyle mi, diyebildi ancak.

– Elbette, dedi yaşlı geyik. Bu durumu açıklayacak başka hiç bir sebep yok! Bu durum da bizim için hayırlı bir değişikliktir. Çünkü don olayı olduğu zaman her taraf buzla kaplanır. Ot bulmak, çimen bulmak mümkün olmaz. Bu sebepten biz o zor günler için besin depolarız. Böylece açlıktan ölmekten kurtulmuş oluruz. Şimdi iştahının açılmasının sırrını anladın mı, dedi.

Ala Geyik:

– Anladım, anladım, dedi ve gülümsedi.

Sonra yaşlı geyiğe teşekkür etti. İyi günler dileyip oradan ayrılırken, hâlâ yemeye karşı içinde dayanılmaz bir istek duyuyordu.

TOMBUL FİL

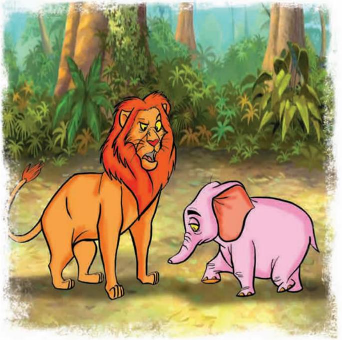

Yavru Tombul Fil o gün epey düşünceliydi. Her gün şen şakrak oynayan fil, o gün hiç gülmüyordu.

Yanından geçen tavşan Uzun Kulak ile Maymun Maki bile onu güldüremediler.

Sebebi açık. Yine aklına bir soru takılmıştı. Bu seferki sorusu değişikti onun.

Hüzünlü bir şekilde yürüyordu yolda. Bir ara Arslan Kaygısız onu gördü ve:

– Ne o Tombul, bugün yüzün hiç gülmüyor, diye sordu.

Tombul Fil:

– Hiç, dedi. Bir şey yok.

Kaygısız:

– Bir derdin varsa söyle, çaresine bakalım, dedi gülerek.

Tombul Fil ona baktı ve:

– Hiç bir derdim yok, dedi.

Sonra yoluna devam etti. Biraz sonra karşısına Ayı Karakulak çıktı Tombul Fil'in. O da:

– Yahu nedir bu hâl, yüzünden düşen bin parça? Sen böyle değildin Tombul. Biraz gül, neşelen bakalım.

Tombul Fil:

– Yok, size öyle gelmiştir, dedi.

Ayı Karakulak:

– Allah Allah, yoksa bende bir hâl mi var bugün, dedi gülerek.

Sonra Tombul Fil'e:

– Bu dünya üzülmeye değmez, dedi. Bak bana, nasıl şen şakrak dolaşıyorum ormanda! Bir elim yağda bir elim balda. Sen de ye iç, oyna. Üzülmeye gerek yok.

Tombul Fil ona:

– Yok ben zaten üzgün değilim, size öyle gelmiştir, dedi. Sonra yoluna devam etti.

Biraz sonra karşıdan yaz konuğu leylek geliyordu. Leylek bir yere konmuş eşini bekliyordu.

Onu görünce seslendi:

– Ne o Tombul, canını sıkkın görüyorum. Bir derdin varsa söyle çare bulalım?

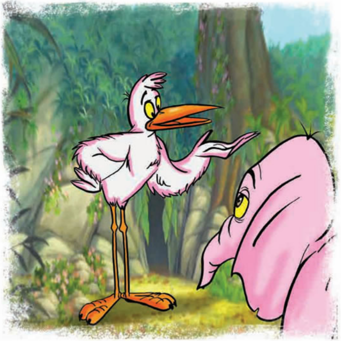
Tombul Fil:

– Bir derdim yok. Bugün üzerimde bir ağırlık var da, diye cevap verdi ona da.

Hâlbuki bir derdi vardı Tombul'un. Ama kimseye açmak istemiyordu derdini. Belki yanlış anlaşılır, diye çekiniyordu.

Leylek:

– Eğer derdin var da bize söylemiyorsan darılırım sana. Biz hayvanlar bir aileyiz. Birbirimizin derdine ortak olmayacağız da kimin

derdine ortak olacağız?

Tombul onun iyilikseverliğine teşekkür etti ve oradan ayrıldı.

Biraz sonra sevdiği yaşlı bir fille karşılaştı.

Yaşlı fil ona:

– Bugün üzgün görünüyorsun. Keyfini kaçıran bir şey mi oldu, söyle? Eğer biri seni üzdüyse onu da söyle, dedi.

Tombul Fil yaşlı fili çok severdi.

– Hayır, derdim yok, dedi. Ama kafama bir şey takıldı. Onu bir türlü çözemiyorum.

– Neymiş o çözemediğin konu?

Tombul:

– Kafama takılan konu şu: Çoğu hayvanın bir sürü kardeşi var. Oynayacak bir kardeşim bile yok. Bu çok üzüntü veriyor bana. Yalnız kalıyorum. Niçin bizim de tavşanlar gibi bir sürü kardeşimiz olmuyor?

Yaşlı fil güldü onun sözlerine.

– İlahi tombul, dedi hortumuyla onun sırtını okşayarak. Düşündüğün şeye bak. Eğer bizler de tavşanlar gibi bol bol üreseydik ne olurdu şu ormanın hâli? Onlar zayıf hayvanlar

olduğu için bol üremeleri gerekli. Onları avlayan bir sürü hayvan var. Biz kuvvetli hayvanlarız. Kimse bizi kolay kolay avlayamaz.

Tehlikelere karşı kendimizi koruyabiliriz. Onun için neslimizin yok olması zordur. Fakat tavşan veya kuş cinsi hayvanlar, tabiatın zor şartlarına çok kez dayanamaz. Bazen soğuk, bazen kar kış, bazen sel onları alır götürür. İşte o zaman hayatta kalanlar soylarını devam ettirir. Böylece bu güzel ve minik hayvanların soyu tükenmemiş olur. Hem sonra senin hiç kardeşin olmayacak diye bir şey de yok. İleride o da olabilir.

Bu açıklama Tombul Fil'in çok hoşuna gitmişti. Yüzü şimdi gülmeye başladı. Yaşlı fil:

– Sen kardeşin yok diye üzülme! Ben seninle oynarım. Haydi bakalım var mısın benimle koşuya, dedi.

Tombul Fil koşmayı çok severdi. Onun gibi bir yakını olması onu ferahlatıyordu.

– Varım, dedi gülerek Tombul. Sonra beraberce koşa koşa ormanın derinliğinde gözden kayboldular.

KUTUP KUŞUNUN DUASI

Bir kayanın üstüne konmuş düşünüyordu. Bir taraftan da gagasını açmış bir şeyler mırıldanıyordu.

Bir ara yanından geçen bir beyaz ayı yavrusu ona baktı ve:

– Ne o kutup kuşu ne mırıldanıp duruyorsun, dedi. Kutup kuşu ona bakıp:

– Ne mırıldanacağım? Yaratıcıma şükrediyorum, dedi.

Yavru ayı:

– Hepimiz her zaman Yaradanımıza şükretmiyor muyuz, dedi.

Kutup kuşu:

– Elbette teşekkür ediyoruz, ama benim daha fazla teşekkür etmem gerekiyor.

– Nedenmiş o?

Yavru ayı, bembeyaz rengiyle karların ortasında belli olmuyordu. Sadece siyah gözleri ve siyah burnu fark ediliyordu. Bir de ağzının kenarındaki siyah çizgi belli belirsiz görünüyordu.

Kutup kuşunun da ondan kalır bir yanı yoktu.

Gözleri ve gagasının dışında her yeri bembeyazdı.

Yavru ayı sordu:

– Yaradana niçin sen daha fazla teşekkür ediyorsun. Bunu anlamış değilim?

Kutup kuşu ona baktı ve gülümsedi:

– Benim daha fazla teşekkür etmem gerekiyor, çünkü sizden daha fazla yardım görüyorum da ondan!

Kutup ayısı şaşkın şaşkın ona baktı ve:

– Ya öyle mi, dedi. Anlat yardımları da biz de bilelim.

Kutup kuşu ona baktı ve tekrar gülümsedi:

– Pekâlâ dinle öyleyse, dedi ve anlatmaya başladı: Şimdi benim şu rengimi görüyorsun ya.

– Evet, dedi ayı.

– Dikkat etmesen beni şu karlardan ayırt edebilir misin?

– Hayır, dedi yavru ayı.

Bu beyaz elbise, kış için Allah'ın bana sunduğu bir nimettir. Beni yırtıcı hayvanlardan

korumak için bana bu beyaz giysiyi verdi.

Bahar geldiği zaman ise yeşil kırçıllı bir elbise giydirir bana Yüce Yaradanım. Böylece

yeşillikler arasında fark edilmesi imkânsız hale gelirim. Yazın ise sarı bir renge bürünürüm. Yani tüylerim o rengi alır. Böylece sararmış tabiat, kurumuş otların arasında kimse beni fark

edemez. Hele düşmanlarım hiç bir zaman beni göremez.

Kıştan bahara geçişte ise siyah-beyaz renk alırım, çünkü karlar tam erimemiştir. Ama

yer yer toprağın siyahlıkları da ortaya çıkmıştır. Onun için benim elbisem de siyah beyazdır. Böylece dört mevisimin dördünde de benim giysilerim değişir. Bu kadar yardıma

teşekkür edilmez mi dostum?

Anlatılanları duyunca Kutup ayısının şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Çünkü böyle bir şeyi ilk defa duyuyordu. Tabiatı yaratan Yüce

Rabbimiz, her canlıya kendine özgü de birçok güzellikler veriyor, birçok yardımlarda bulunuyordu. Ama bu kuşun durumu gerçekten çok şükretmeye değerdi.

Oradan ayrılırken beyaz giysilerine bürünmüş kuşa tekrar baktı ve:

– Dostum şükredebildiğin kadar şükret. Çünkü bunca iyilik ve yardım elbette binlerce şükür gerektirir, dedi. Ben de evime gidip senin gibi Allah'a teşekkür edeceğim. Bana yardımları ve verdiği yiyecekler için ona şükranlarımı sunacağım.

Minik ayı oradan ayrılırken kutup kuşu da kanatlarını hafifçe açtı ve yarım kalan duasına devam etti.